

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΤΣΙΜΠΑΛΝΤ ΚΟΥΚ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΚΟΛΣΟΝ

Η ΤΑΝ ΞΕΝΗ «ΤΖΕΝΤΛΕΜΕΝ», με σμόκιν, σ' έναν ανθισμένο έξωστη, γύρω από ένα κάτασπρο τραπέζι, μπροστά στη μαγευτική θάλασσα του Πόρτ-Τζάκσον. Απέναντι, τρεμολάμπανε μέσα στη νύχτα τὰ φαντασμαγορικά φώτα του Σίντνεϋ.

Εκείνο τὸ βράδυ ἦταν ὁ Φρέντ Τόμσον πὺ πρόσφερε τὴ σαμπάνια. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ εἶχε παρατήσει τὸν ὑπόκοσμο καὶ ζοῦσε ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του σὰν ἕνας τζέντλεμαν, δὲν εἶχε βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ προσκαλέσῃ τοὺς παληοὺς φίλους του γιὰ νὰ πιοῦν μαζὺ λίγο κρασί καὶ νὰ θυμηθοῦνε μετὰ κάποια νοσταλγία τὶς ἀφάνταστες τρέλλες τους. Μὰ ἔτυχε ἐκείνο τὸν καιρὸ ὁ φίλος του Μὰκ Μούραιϋ νὰ «δουλεύῃ» στὴν Αὐστραλία κ' οἱ ἄλλοι τέσσερις νὰ γδύνουν τοὺς ταξιδιωτὲς τῶν ὑπερωκεανείων κ' ἔτσι αὐτὴ ἡ σύμπτωσης τοὺς ἔνωσε κείνο τὸ βράδυ στὸ Πόρτ-Τζάκσον.

Ὅπως, λοιπὸν, ἄλλοι διηγοῦνται διάφορα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τους στὸν πόλεμο ἢ ἀπὸ τοὺς ἔρωτές τους μετὰ τις ὡμορφες γυναῖκες, οἱ ἔξην τζέντλεμεν θυμόντουσαν μερικές περιπέτειες, ἀπὸ τις πῖο ἀτυχεῖς, τῆς ὑποπτης ζωῆς τους. Ὅλοι τους γέλασαν μετὰ τὴν καρδιά τους ἀκούγοντας τὴν ἱστορία τοῦ Μὰκ Μούραιϋ γιὰ τὸ πρῶτο ἀτυχεῖ «κόλπο» του σὲ μιὰ Τράπεζα τοῦ Μάντσεστερ. Ἦταν, λέει, τόσο ταραγμένος, τόσο χλωμὸς καὶ τὰ χέρια του πὺ παρουσίασαν τὸ πλαστὸ τσέκ ἔτρεμαν τόσο πολὺ, ὥστε ὁ ὑπάλληλος τὸν ὑπωψιάσθηκε ἀμέσως κ' ἔσπευσε ν' ἀναστατώσῃ τὴν Τράπεζα.

— Εὐτυχῶς πὺ ἤμουν τότε καλὸς δρομεὺς, εἶπε ὁ Μὰκ Μούραιϋ, ἀλλιῶς θὰ μ' ἔκλειναν στὸ «φρέσκο» γιὰ δυὸ χρόνια. Μὰ τί νὰ σὰς πῶ, δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴν πρώτη τραγικὴ ἀποτυχία μου.

Ὁ Φρέντ Τόμσον, πὺ ξεκαρδιζόταν ἀπὸ τὰ γέλια, θυμήθηκε κ' αὐτὸς μιὰ παρόμοια ἱστορία.

— Συνέβη ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, ἐξήγησε. Φυσικά δὲν εἶχα τότε τὸν ἀέρα τῆς δουλειᾶς, γιὰτὶ βρισκόμουν στὰ πρῶτα βήματα. Εἶχα ὁμῶς συναντήσῃ στὴ Μέλμπουρν τὸν Τζῶν Μπάκετ, ἕναν ἔξυπνο κ' ἐπιδέξιο λωποδύτη κ' ἔτσι εἶχα τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ ἔκανα μαζὺ του καμμιά ὑπέροχη δουλειά.

Κι' ἀλήθεια, ὁ Τζῶν Μπάκετ ἤξερε ἕνα «κόλπο», πὺ τοῦ τὸ εἶχε δείξει κάποια Ἄννα, μιὰ ὡμορφη κοπέλλα πὺ τὸν ἀγαποῦσε παράφουσα καὶ πὺ πῆγαινε καὶ δούλευε ὡς ὑπηρετρία σὲ πλουσιόσπιτα, γιὰ νὰ κἀνῃ ἔτσι τὴν σχετικὴ «ἀναγνώσις τοῦ ἐδάφους», ὅπως λένε στὸ στρατό. Ἐκείνη τὴ χρονιά λοιπὸν εἶχε δουλέψῃ ἢ ὑπηρετρία στὸ σπίτι ἑνὸς παλαβοῦ γέρου τῆς Μέλμπουρν, ἑνὸς κάποιου Ἄρτσιμπαλντ Κούκ, πὺ καθόταν σὲ μιὰ ἀπόμειρη βίλλα, στὸ προάστειο τοῦ Κόλλινγουντ. Ὁ γέρος αὐτὸς εἶχε πλουτίσει μετὰ τὸ ἐμπόριο τοῦ μαλλιῦ κ' ἦταν τρομερὰ φιλάργυρος. Ὅλη του τὴν περιουσία, σὲ χρυσὲς λίρες, τὴν εἶχε κρυμμένη σὲ δυὸ μικρὰ ντουλάπια, πίσω ἀπὸ τοὺς χοντροὺς τόμους τῆς βιβλιοθήκης του. Ἡ Ἄννα τὸν εἶχε δὴ πολλὰς φορὲς ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα νὰ θαυμάζῃ ἐκστατικὰ τὸ χρυσάφι του καὶ νὰ τὸ χαϊδεύῃ, χαμογε-

λώντας, μετὰ τὰ γεροντικὰ καὶ σκελετώδη δάχτυλά του.

Ὁ Τζῶν Μπάκετ, λοιπὸν, περιμένε ὑπομονετικὰ νὰ περάσουν ἔξην μῆνες, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τελείως τὴν Ἄννα ὁ γέρος Ἄρτσιμπαλντ Κούκ. Ἐπειτα, δὲν ἤθελε νὰ κἀνῃ τὸ «κόλπο» μόνος του. Κάποιος ἄλλος ἔπρεπε νὰ παραφυλάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρετρίας πὺ εἶχε πάρει τὴ θέσι τῆς Ἄννας κ' ἕνας τρίτος νὰ παραμονεύῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐπὶ πλέον, ἔπρεπε ὁ γέρος νὰ λείπῃ ἐκείνο τὸ βράδυ, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ δουλειὰ δίχως κίνδυνο.

Ἔτσι, ὁ Τζῶν Μπάκετ μετὰ πῆρε σύντροφό του. Κι' ἐγὼ τότε νοίκιασα ἕνα δωμάτιο πῖο πέρα ἀπὸ τὴ βίλλα τοῦ ταιγκοῦνη καὶ παρακολουθῶντας τὴ ζωὴ του, ἐξακρίβωσα ὅτι κάθε Σαββατόβραδο ὁ μπάρμπα Κούκ ἔτρωγε στὴ λέσχη μετὰ τοὺς φίλους του καὶ δὲν γύριζε στὸ σπίτι του παρά στὴ μία ἢ ὡρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Τὸ Σαββατόβραδο, λοιπὸν, πὺ ἀποφασίσαμε νὰ κάνουμε τὸ «κόλπο», εἶδα τὸν γέρο Κούκ νὰ βγαίνει κατὰ τις ὁχτῶ γιὰ νὰ πάῃ νὰ δειπνήσῃ στὴ λέσχη του. Λίγο ἀργότερα, ἢ Ἄννα καὶ ὁ Μπάκετ ἔφτασαν κρυφὰ στὸ σπίτι μου κ' ἐκεῖ περιμέναμε μ' ἀγωνία νὰ φτάσῃ δέκα ἢ ὡρα, γιὰ νὰ κοιμηθῇ ἢ ὑπηρετρία. Κι' ἀλήθεια, στὶς δέκα ἔσβυσαν ὅλα τὰ φώτα τῆς βίλλας τοῦ Κούκ. Ἡ ὑπηρετρία εἶχε ἀπυσυρθῇ στὴν κάμαρά της.

Πῆραμε τὴν ἀπόφασιν νὰ μποῦμε στὸ σπίτι τοῦ Κούκ στὶς ἑντεκάμισῃ. Κ' ἡ ὡρα μὰς φάνηκε ἀτελείωτη. Τέλος, βγήκαμε κ' οἱ τρεῖς στὸν σκοτεινὸ δρόμο, πὺ ἦταν ἔρημος καὶ τραθήξαμε γιὰ τὴ βίλλα.

Ἡ Ἄννα ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὸν ξύλινο φράχτη. Ὁ Μπάκετ κ' ἐγὼ πηδήσαμε ἀθόρυβα μέσα στὸν κῆπο, ἀνοιξαμε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου μ' ἕνα ἀντικλεῖδι καὶ βρεθήκαμε γρήγορα στὸν προθάλαμο. Ὁ Μπάκετ εἶχε ἀνάψει τὸν ἡλεκτρικὸ φανὸ του. Μοῦ ἔδειξε τὴ σκάλα, στὸ βάθος τοῦ

χώλου, κ' ἐγὼ κατάλαβα πὺς ἔπρεπε νὰ παραφυλάξω ἐκεῖ πέρα, γιὰ νὰ δῶ ἂν εἶχε ἀπτοκοιμηθῇ βαθειὰ ἢ ὑπηρετρία. Ἐπειτα ὁ Μπάκετ τράβηξε ἀθόρυβα πρὸς τὴ δευτέρη πόρτα, δεξιά, ὅπου ἦταν ἡ περὶφημη βιβλιοθήκη καὶ τὸ χρυσάφι τοῦ φιλάργυρου. Ἐκεῖ στάθηκε λίγο, κράτησε τὴν ἀναπνοή του καὶ δίχως τὸν παραμικρὸ θόρυβο τὴν ἀνοίξε. Μόλις ὁμῶς ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ κατῶφλι ἀντήχησε ἀξάφνα μιὰ γκρινιαρική καὶ βραχνιασμένη φωνή:

— Ποιὸς εἶνε;

Ὁ Μπάκετ τὰ ἔχασε κ' ἀπισθοχώρησε. Συλλογίσθηκε, ὅπως κ' ἐγὼ, πὺς ὁ γέρος Κούκ θὰ εἶχε γυρίσει, δίχως νὰ τὸν δοῦμε, καὶ γλυστρώντας ἀθόρυβα πάλι κοντὰ μου, ψιθύρισε στὸ αὐτί μου μετὰ φωνὴ πνιγμένη:

— Τί λές; Νὰ ξεμπερδέψουμε τὸ γέρο;

Ἐγὼ ὁμῶς τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ χέρι, πανικόβλητος. Λωποδύτης χίλιες φορὲς, ὄχι ὁμῶς καὶ δολοφόνος. Μετὰ κἀνένα τρόπο δὲν θ' ἀποφασίζα νὰ βάψω τὰ χέρια μου στὸ αἷμα.

— Χάσαμε τὸ παιγνίδι... τοῦ εἶπα. Ἐλα, ἂς τὸ στρίβουμε...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μέσα ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη ἀκούσθηκε πάλι ἡ βραχνὴ φωνή:

— Ποιὸς εἶνε; Ποιὸς εἶνε;

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα εἶμαστέ κιόλας ἔξω στὸ δρόμο, ἀφήνοντας πίσω μας τὴν πόρτα. (Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Ὁ Μπάκετ τὰ ἔχασε...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΤΣΙΜΠΑΛΤ ΚΟΥΚ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 52)

τα ανοιχτή. Ἡ Ἄννα ἔτρεξε κοντά μας, κατάλαβε πως τὴν εἶχαμε πάθει κι' ἀρπιάζοντας τὸν Μπάκετ ἀπ' τὸ χέρι χάθηκε μαζί του μέσα στὰ σκοτεινά. Ἐγὼ τότε, τρίζοντας τὰ δόντια μου ἀπὸ τὴ λύσσα, ξαναγύρισα στὸ δωμάτιό μου κι' ἀκούμπησα στὸ παράθυρο γιὰ νὰ καπνίσω ἡσυχᾶ ἓνα τσιγάρο. Ὁ Μπάκετ δὲν εἶχε δίκιο, δὲν ἔπρεπε νὰ δολοφονήσουμε τὸ γέρο. Αὐτὲς ἡ δουλειὲς τελειώνουν ἄσχημα. Καὶ νὰ, μήπως ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια δὲν κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ δῆμιο, στὴν Ἀγγλία, ὁ Τζὼν Μπάκετ, γιὰ κάποια ἄσχημη δουλειὰ ποῦκανε;

Ἄς εἶνε... Ἀκουμποῦσα λοιπὸν στὸ παράθυρο καὶ κάπνισα, ὅταν ξαφνικὰ ἀκουσα ἓνα ἀμάξι κ' εἶδα τὸν Ἀρτσιμπαλτ Κούκ νὰ κατεβαίνει ἀπ' αὐτὸ μπροστὰ στὴ βίλλα του! Σχεδὸν ἀμέσως, μόλις ὁ γέρος εἶδε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, ἔβαλε τὶς φωνὲς κι' ἔστειλε τὸν ἀμαξῶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

Ἐγὼ θεώρησα καλὸ νὰ κλείσω τὸ παράθυρό μου καὶ νὰ πέσω στὸ κρεβάτι μου γιὰ νὰ κοιμηθῶ. Αὐτὴ ἡ παράξενη περιπέτεια μὲ εἶχε τρελλάνει. Ποιὸς ἦταν λοιπὸν μέσα στὴ βιβλιοθήκη; Ποιὸς μᾶς εἶχε τρομοκρατήσει μ' ἐκείνη τὴν γκρινιαρική καὶ βραχνή φωνή του;

Τὴν ἄλλη μέρα, διαβάζοντας τὶς ἐφημερίδες, βρῆκα τὴν ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου. Ὅλες ἔγραψαν πὼς ἓνας παπαγάλλος εἶχε τρομοκρατήσει τοὺς λωποδύτες ποὺ εἶχαν μπηγνὴ στὴ βίλλα τοῦ Ἀρτσιμπαλτ Κούκ!...

Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Φρέντ Τόμσον, μαζί μ' αὐτὸν, ἔεσπασαν τώρα σ' ἓνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Ναι, συνέχισε ὁ λωποδύτης ποὺ εἶχε γίνει εἰσοδηματίας, ὁ γερο-Κούκ εἶχε ἀγοράσει ἓναν παπαγάλλο, τὸν καιρὸ ποὺ ἔλειπε ἡ Ἄννα, καὶ τοῦ εἶχε μάθει δυὸ-τρεῖς λέξεις.

— Νὰ, λοιπὸν, πὼς, ὁ Μπάκετ κι' ἐγὼ, τὴν πάθαμε στὴ Μέλμπουρν καὶ χάσαμε μέσ' ἀπ' τὰ χέρια μας τόσο χρυσάφι. Μὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς ὁ Τζὼν Μπάκετ δὲν μοῦ ἐναμίλησε ἀπὸ τότε, γιατί δίχως ἐμένα, παίνοντας νὰ δολοφονήσῃ τὸν φιλάργυρο, θὰ ἔστριβε τὸ λαιμὸ τοῦ παπαγάλλου καὶ θὰ ἔκλειβε ὄλον ἐκεῖνο τὸν κρυμμένο θησαυρὸ τοῦ γέρου Κούκ!...

ΡΟΜΠΕΡ ΚΟΛΣΟΝ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 17)

τοῦτοις τέτοια ὑπῆρξε ἡ δική μου. Λοιπὸν δὲν θὰ εἶχα δίκιο ἂν ἤθελα νὰ σὲ κρατήσω ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο κοντά μου; Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὴ ἡ αἰτία ποὺ μὲ ἔκανε νὰ σοῦ ὀρίσω μακροὺς ἀρραβῶνας, πάρα πολὺ μακροὺς κατὰ τὴ γνώμη σου. Εἶνε ἡ πείρα μου.

Εἶδα πάρα πολλοὺς γάμους ἀπὸ ἔρωτα γρήγορα ἀποφασισμένους, νὰ καταλήγουν σὲ διαζύγια. Πίστεψέ με, χρειάζονται μῆνες γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ διηθεσθῇ μὲς τὴν ψυχὴ του. Καὶ πάλι... καὶ πάλι συχνὰ γελιέται κανεὶς.

Ἡ κ. Μερὰν σταμάτησε. Ἡ Βέρθα, νικημένη, τῆς εἶχε πιάσει τὰ χέρια καὶ ἀνίκανη νὰ προφέρῃ μιὰ λέξι, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε πικρά.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 26)

διὰ ποῦ ἐτυλίγοντο μὲ σάκκουσ οὐ στεφάνια βαρελιῶν κι' ἔμοιαζαν πὼς χορεύουν μὲ τὰ χέρια καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποὺ ἔκαναν χρυσὲς δουλειὲς τὶς τρεῖς ἑβδομάδες τῆς Ἀποκρηῆς κι' ἐξαφανίζοντο μετὰ τὴν Καθαροδευτέρα. Ποῦ ἔπερνοῦσαν ὄλο τὸν ἄλλο καιρὸ; Στὰ χασικλήδικα ἢ στὶς ἀπόμερες ταβέρνες, ὅπου ἦσαν τὰ καταφύγια τῶν.

Στὴν τελευταία περίοδο τῆς ζωῆς αὐτῆς, ποὺ ἦταν πρωτόγονη, ἔπερνοῦσε ὁ κόσμος τὶς ἡμέρες του στὴ δουλειὰ καὶ ἐφωτίζετο τὶς νύκτες μὲ πετρέλαιο ἢ μὲ φωταέριο, ποὺ μόλις εἶχε φανῆ, ἤρχισε καὶ ἡ ὀργάνωσις τῶν δημοσίων θεαμάτων. Ἐγίνοντο κομιτᾶτα γιὰ τὶς ἀποκρητικὲς παρε-

Ο ΚΟΠΑΣΗΣ

(Συνέχεια έκ τής 9ης σελίδος)

κτικῶς τοῦ Μακεδόνοσ Μπήττου;

— Πνεῦμα;

— Ὁ Μπήττος εἶνε πνεῦμα βέβαια, ἀλλὰ ἐδῶ ἔχει καὶ σάρκα καὶ ὀστᾶ.

— Μ' ἀφοῦ εἶνε ὁ ἴδιος!...

Κι' ἄρχισε νὰ μᾶς ἐξηγῆ πὼς βρέθηκε ὁ Μπήττος ἐκεῖ καὶ πὼς ἀπεκλείσθη ἀπὸ τὴν στάσι. Ἄρχισε ἔτσι μιὰ κουθέντα εὐχάριστος πολὺ, μὲ λογοπαίγνια καὶ μὲ ἀστεία, ὅταν ἤλθεν ὁ ὑπάλληλος γιὰ νὰ μᾶς πῆ ὅτι μᾶς θέλει ὁ Κοπάσης.

— Μὰ τέτοια ὥρα! λέγει ὁ κ. Βουτσινᾶσ. Εἶνε μεσημέρι. Τί μᾶς θέλει; Θὰ ἔρθουμε τ' ἀπόγευμα.

— Ὅχι, τώρα πρέπει νὰ ρθῆτε.

— Μὰ τί μᾶς θέλει τώρα;

— Ξέρω κι' ἐγὼ; Ἴσως νὰ θέλῃ νὰ σᾶς κἀνῆ καὶ τραπέζι.

— Τραπέζι; Σὲ ποιούσ; Σ' ἐμᾶσ;

— Σὰν τουρκόφιλος, ποῦ εἶνε, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Βουτσινᾶσ, θὰ ἔχῃ καὶ πιλάφι.

— Καὶ τί πιλάφι! Σωστὸ Σουλτανικό!...

— Πιλάφι, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, καὶ βέβαια ἔχει.

— Σουλτανικό;

— Δὲν ξέρω ἂν εἶνε Σουλτανικό. Ξέρω ὅμως ὅτι εἶνε τό... «σιχτίρ-πιλάφι».

Σὲ λίγο, μὲ ὑπερηφάνειαν ἐθνομαρτύρων, ἐτοιμῶν νὰ θυσιασθοῦν γιὰ τὴ πατρίδα, εἴμεθα ἐνώπιόν του.

Ἦταν ἐξωργισμένος φυθερά.

— Κύριοι, μᾶς εἶπεν, ἐκάματε κατάχρησιν καὶ τῆς καλωσύνης μας καὶ τῆς φιλοξενίας μας. Ἡμποροῦσα νὰ λάβα ἄλλα μέτρα ἐναντίον σας, ποὺ μοῦ ἐπιβάλλουν ἡ περιστάσεις. Περιορίζομαι, ὅμως νὰ διατάξω τὴν ἀπέλασί σας ἀπὸ δῶ!

— Θὰ μᾶς στείλετε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς νήσου;

— Ὅχι. Θὰ σᾶς ἐπιβιβάσω σ' ἓνα ἀτμόπλοιο ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσῃ στὸ πρῶτο λιμάνι ποὺ θὰ πιάσῃ.

— Βαπόρια ἑλληνικὰ δὲν πιάνουν πειὰ ἐδῶ.

Σὲ μιὰ ὥρα, περνάει τὸ αὐστριακό. Θὰ σᾶς ἀφήσῃ στὴ Σμύρνη.

— Τόμπουλα! λέω στὸν κ. Βουτσινᾶ. Δὲν μᾶς ἔπιασε δηλαδὴ αὐτὸς, ἀλλὰ μᾶς παραδίδει στοὺς Τούρκους!

Ὁ καυμένος ὁ Θαλασσινός, κύτταξε νὰ μᾶς καθησυχάσῃ.

Σὲ μιὰ ὥρα, μιὰ βάρκα, μὲ δυὸ γραμματεῖς τῆς Ἡγεμονίας, μᾶς ἐπεβίβαζαν, μὲ ὄλας τὰς τιμὰς, στὸ αὐστριακό καὶ μάλιστα στὴν πρώτη θέσι.

— Καὶ ἄμα φθάσουμε στὴ Σμύρνη; ρώτησε ὁ Βουτσινᾶσ τὸν πρῶτο πλοίαρχο ἰταλιστί.

— Ἀναγκαστικῶς θὰ βγῆτε ἔξω.

— Χωρὶς διαβατήριο;

— Χωρὶς διαβατήριο καὶ χωρὶς... ἀναβολή, μᾶς εἶπε μειδιώντας.

— Βρὲ τὸ ζῶο, ἄπα μέσα μου. Γιὰ κύτταξέ τον, μειδιᾷ, σὰν νὰ τοῦ προσφέρουνε κρασί τῆς Σάμου.

Ὅταν ξεκίνησεν ὅμως τὸ παπόρι, ὁ τρίτος πλοίαρχος μᾶς εἶπε μυστικά:

— Ἐχω ἐντολή, νὰ σᾶς ἀφήσω στὸν Πειραιᾶ!

Εἶδα τότε, μὲ τὴ φαντασία μου, τὸν κακομοῖρη τὸν Κοπάση, μὲ τὸ κυλινδρικό του σῶμα, τὸ κόκκινο φεσάκι του καὶ τὰ φουσκωμένα μάτια, νὰ μᾶς παρακολουθῆ μὲ κάποια καλωσύνη.

Εἶχε φερθῆ λιγώτερο αὐστηρὰ καὶ περισσότερο πατρικά, σ' ἐμᾶς τοὺς ταραξίας...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

λάσεις, ποὺ ἄφηναν ἐποχή. Τὴν Κρεατινὴ καὶ τὴν Τυρινὴ Κυριακὴ εἶχαν καθιερωθῆ τὰ ἄρματα. Διάφοροι παραστάσεις, κόσμος πολὺς, βραβεῖα, καὶ τὸ πιὸ περιεργό, Ἀθηναῖοι ποὺ κατέβαιναν στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ γλεντήσουν.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοσμογονικὴ περίοδο, ποὺ μόλις ἤρχιζε νὰ κἀνῆ τὴν ἐμφάνισί τῆς ἡ ζωὴ καὶ ἡ μορφή τῆς πόλεως, ἔπαιζαν σπουδαῖο ρόλο καὶ οἱ ἐκτὸς νόμου, οἱ τρελλοί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.

Α. ΚΟΣΜΗΣ